

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Palmsöndagen

”Vägen till korset”

2 Mos 13:6-10

Hebr 2:14-18

Mark 11:1-11

Ps: 135, 543a:4, 664, 104:1-3, 443, 700:1, 15:1-2

Vägen till korset går under hosianna-rop! Ja, folket vet ju inte vart Jesus egentligen är på väg eller vad som kommer att hända. De är bara glada, de hoppas att Jesus ska vara deras Messias, deras nye kung. Inte ens lärjungarna förstod – även om Jesus förklarat för dem vad som ska hända – vid tre tillfällen dessutom: ”Låt oss gå upp till Jerusalem, där ska Människosonen utlämnas, hånas, pryglas och dödas. Och på tredje dagen ska han uppstå”. Det borde ha varit med en viss ångest som de såg Jesus rida på åsnan, ändå sjunger de med i kören.

Ja, Jesus är ju inte bara Guds son, han är också Människosonen. Vi är av kött och blod – som Hebreerbrevets författare skriver – barnen är av kött och blod. Därför måste även Jesus bli det, han måste bli människa som vi, Människosonen. Det är nämligen bara som människa som Jesus kan dö.

Gud kan omöjligt dö. Det har aldrig funnits en tid då Gud inte fanns. På frågan vem som orsakade Gud är ju svaret: ingen! Gud orsakade sig själv. Gud är sin egen orsak och kan därför inte upphöra att existera. Lidande, prövningar och framför allt att dö – för att erfara detta blev Gud tvungen att bli människa. Så när Jesus rider in i Jerusalem är han på väg mot den viktigaste anledningen till att han blev människa. Det var för detta som han föddes.

Men varför behövde han då dö? Ja, episteln nämner två anledningar: Jesus dog för att *befria* och för att *sona*. Han är slavarnas befriare! Han kom för att befria slavar. Vad då för slavar? Var de slavar under Rom med kejsaren som herre?

Nej, han talar inte om något fysiskt slaveri, utan mer en mentalt slaver. De här slavarerna hade Djävulen som herre, han som är dödens herre. De var slavar, egentligen inte för att djävulen själv hade makt att förslava dem. Han kan nämligen inte kidnappa oss, eller spärra in oss. Att han ändå lyckades förslava människor beror på deras fruktan för döden.

Rädsla och frukta kan hålla oss inspärrade i mentala fångelser mycket mer effektivt än fysiska fångelser förmår. Det vi är rädda för är precis det som håller oss i ett grepp och som begränsar våra liv. Som gör en till slavar. Vill man veta vad eller vem bestämmer i mitt liv, ska man fråga sig: vad är det jag fruktar?

Är man mörkrädd våga man ju inte gå ut om kvällen, är man rädd för en viss person i ens omgivning undviker man denne. Är man rädd för höjder undviker man att klättra. Det man är rädd för, smått eller stort, begränsar ens liv mer eller mindre.

Och just rädslan för döden är kanske det som påverkar oss allra mest. Ända sedan vi drevs ut från Paradiset och inte fick del av Livets träd, så har döden varit en ständig följeslagare på människans livsvandring. Mörker och höjder och jobbiga människor kanske man kan undvika och ändå leva ett normalt liv, men döden kan vi inte undvika. Även om vi lever ett långt liv slutar det alltid med döden. Den som fruktar döden är slav under dödens herre under hela sitt liv – som Hebreerbrevet skriver.

Nu kom Jesus för att befria dessa slavar – men hur? Ja, inte genom att ta bort döden eller dödens herre. Döden är fortfarande en realitet. Men det som förslavade oss var ju inte döden i sig – utan fruktan för den. Den som inte är rädd för döden är fri, trots att inga yttre omständigheter ändrats.

Dödens herre blev maktlös genom att Jesus själv dog. Men är inte detta märkligt. Om nu Guds egen son dog – borde inte detta vara den yttersta triumfen för dödens herre?

Men djävulens makt bygger på rädsla. Och en rädsla för något botas inte genom att det man är rädd för tas bort. Rädsla för mörkret eller höga höjder, botar man genom att steg för steg utsätta sig för det tills man inser att det inte är farligt. Rädsla för en person botar man genom att möta honom – förhoppningsvis kommer man långt bara genom ett samtal mellan fyra ögon.

Det är ungefär detta som Jesus gör. Han tar inte bort döden – han går in i den. Människan Jesus dör med sin kropp på korset och besestrar döden inifrån. Döden finns kvar men vår rädsla för döden behöver vi inte längre finnas kvar nu när Gud själv finns med oss där, och då behöver vi inte längre vara slavar under dödens herre.

Det andra syftet med Jesus död är att *sona* folkets synder. Det var det som var översteprästens uppgift under det gamla förbundets tid. Den viktigaste dagen under deras kyrkoår var den stora försoningsdagen, då översteprästen offrade för folkets synder. Jesus är en sådan överstepräst – men istället för att ägna sig åt dessa offer som bara fungerade temporärt så bar han fram sig själv. Jesus var inte bara människa, han var också Gud och därför var hans offer oändligt mer värdefullt än vad någon av oss hade kunnat åstadkomma.

Men det var viktigt att översteprästen var en av folket för när han bar fram offret i templet gjorde han det å folkets vägnar. Han gjorde det som representant för det judiska folket. Offret hade inte fungerat om det var Egyptens farao som var där i judarnas tempel och offrade.

När Jesus dör på korset gör han det å hela mänsklighetens vägnar och bara *människan* Jesus kan representera människorna. Översteprästen offrade för sitt eget folk, och det gör Jesus också. Men nu gäller det inte bara Abrahams ättlingar – utan alla folk. Hela mänskligheten.

Det är som en av oss som Jesus rider in i Jerusalem, mot lidandet och döden. Eftersom han själv har provats och lidit kan han hjälpa dem som provas. Därför får vi också sjunga med i Hosanna-kören. Vi vet mer än lärjungarna. Vi vet och förstår att Jesus uppdrag var så mycket större än de kunde ana. Jesus kom inte bara för det judiska folket utan för att befria och sona hela mänskligheten.